

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 50014/15
Zvonimir PERŠA
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 8. ožujka 2022. u odboru u sastavu:

Péter Paczolay, *predsjednik*,

Alena Poláčková,

Davor Derenčinović, *suci*,

i Liv Tigerstedt, *zamjenica tajnice Odjela*,
uzimajući u obzir:

zahtjev (br. 50014/15) protiv Republike Hrvatske koji je hrvatski državljanin g. Zvonimir Perša, koji je rođen 1953. godine i živi u Zagrebu, („podnositelj zahtjeva”) podnio Sudu na temelju članka 34. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda („Konvencija”) dana 2. listopada 2015.;

odluku da se Vladu Republike Hrvatske („Vlada”), koju je zastupala njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik, obavijesti o prigovoru o podnositeljevu pravu vlasništva, a da se ostatak zahtjeva odbaci kao nedopušten;

očitovanja stranaka;

nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

PREDMET SPORA

1. Predmet se odnosi na navodno nerazumne troškove parničnog postupka koje je podnositelju zahtjeva naloženo platiti zbog parničnog postupka koji je pokrenuo protiv države.

2. U razdoblju od 1990. do 1998. podnositelj zahtjeva, koji je po zanimanju odvjetnik, svoju je uštedevinu polagao kod društva S („društvo”). U 1998. računi tog društva blokirani su zbog neplaćenih dugova. U 2005. Trgovački sud u Zagrebu otvorio je i odmah zaključio skraćeni stečajni postupak protiv tog trgovačkog društva jer novčana sredstva društva nisu bila

dovoljna ni da bi se njima platili troškovi stečajnog postupka. Društvo je ubrzo nakon toga izbrisano iz registra trgovačkih društava. Podnositelj zahtjeva zbog toga je izgubio svoju ušteđevinu.

3. Dana 7. srpnja 2009. podnositelj zahtjeva, zastupan po odvjetniku, podnio je tužbu protiv države tražeći naknadu štete u iznosu od 427.549,25 hrvatskih kuna (HRK – približno 57.000,00 eura (EUR)). Tvrdio je da je država odgovorna za njegov gubitak jer nije nadzirala aktivnosti trgovačkog društva u razdoblju prije 1998. Da je to činila, podnositelj ne bi položio svoju ušteđevinu kod tog trgovačkog društva.

4. Dana 28. travnja 2010. godine Općinski sud odbio je podnositeljev tužbeni zahtjev. Vrhovni sud potvrdio je tu presudu 13. svibnja 2014. Nacionalni sudovi utvrdili su da, iako su postojale određene nepravilnosti u radu nadležnih državnih tijela odgovornih za nadziranje aktivnosti tog trgovačkog društva, nije postojala dostatna uzročno-posljedična veza između tih nepravilnosti i materijalne štete koju je pretrpio podnositelj zahtjeva, koji sam nije bio dovoljno oprezan u svojoj štednji, da bi država snosila odgovornost za njegove gubitke.

5. Podnositelju je naloženo platiti državi 15.000,00 kuna (približno 2.000,00 eura) na ime naknade troškova postupka za zastupanje države od strane državnog odvjetništva.

6. Dana 19. ožujka 2015. godine, Ustavni sud odbio je podnositeljevu naknadnu ustavnu tužbu. Ta odluka dostavljena je podnositelju zahtjeva 13. travnja 2015.

7. Podnositelj zahtjeva prigovara na temelju članka 1. Protokola br. 1 uz Konvenciju da su troškovi postupka koje mu je naloženo platiti državi bili prekomjerni i da su predstavljali povredu njegova prava na mirno uživanje vlasništva.

OCJENA SUDA

8. Sud ne smatra potrebnim odgovoriti na preliminarne prigovore koje je iznijela Vlada u ovom predmetu jer je zahtjev u svakom slučaju nedopušten iz sljedećih razloga.

9. Mjerodavna opća načela o nerazumno visokim troškovima postupka sažeta su u predmetima *Čolić protiv Hrvatske* (br. 49083/18, stavci 39. – 44., 18. studenoga 2021.), *Cindrić i Bešlić protiv Hrvatske* (br. 72152/13, stavci 91. – 109., 6. rujna 2016.) i *Klauz protiv Hrvatske* (br. 28963/10, stavci 76. – 85., 18. srpnja 2013.).

10. Sud je ranije smatrao da nerazumni troškovi postupka doista mogu otvoriti pitanje na temelju Konvencije prvenstveno u slučajevima kada stranka uspije s osnovom tužbenog zahtjeva, ali ne s cijelim iznosom i kada troškovi postupka stoga „progutaju” veliki dio financijske naknade u predmetu ili čak cjelokupnu naknadu (vidi gore navedene predmete *Čolić*, stavak 46. i *Klauz*, stavak 76.). Sud je nadalje prihvatio da visoki parnični

troškovi mogu iznimno otvoriti i pitanje u slučajevima kada je stranka bila potpuno neuspješna s osnovom tužbenog zahtjeva u situacijama u kojima ta stranka iz nekog razloga nije mogla predvidjeti svoje izgleda za uspjeh (vidi gore navedeni predmet *Čolić*, stavak 47.).

11. U ovom je predmetu nalaganje podnositelju zahtjeva da plati troškove zastupanja države od strane državnog odvjetništva predstavljalo miješanje u njegovo pravo na mirno uživanje vlasništva i bilo je u skladu sa zakonom (vidi gore navedeni predmet *Cindrić i Bešlić*, stavci 92. – 93.). Osim toga, težilo je legitimnom cilju osiguranja pravilnog djelovanja pravosudnog sustava i zaštite prava drugih (*ibid.*, stavak 96.).

12. Kada je riječ o tome je li podnositelj zahtjeva mogao predvidjeti ishod svojeg predmeta, Sud ističe da je Vrhovni sud gotovo godinu i pol prije njegove tužbe donio odluku u vrlo sličnom predmetu iz koje je bilo jasno da je tužbeni zahtjev podnositelja neosnovan. Štoviše, Vrhovni sud ponovio je svoje obrazloženje u nekoliko naknadnih odluka koje je donio prije nego što je podnositelj zahtjeva podnio svoju tužbu (vidi, *a contrario*, gore navedeni predmet *Cindrić i Bešlić*, stavci 106. – 107.). Stoga je podnositelj zahtjeva, sam odvjetnik i zastupan po drugom odvjetniku, morao biti svjestan toga da njegov tužbeni zahtjev nema razumne izgleda za uspjeh i toga koji su rizici ako podnese takvu tužbu.

13. Prema tome, predmet podnositelja zahtjeva nije se odnosio na situaciju u kojoj je njegov tužbeni zahtjev bio osnovan, ali je iznos troškova dosuđen protivnoj strani bio toliko prekomjeran da je „progutao” naknadu za dio njegova zahtjeva s kojim je uspio (usporedi gore navedeni predmet *Čolić*, stavci 49. – 51., i gore navedeni predmet *Klauz*, stavci 91. – 93.). Nije se odnosio ni na situaciju u kojoj je sudska praksa domaćih sudova bila nejasna u trenutku kada je podnio svoju tužbu (usporedi gore navedeni predmet *Cindrić i Bešlić*, stavci 106. – 107.).

14. Osim toga, Sud ističe da se iznos troškova postupka koji je podnositelj zahtjeva trebao platiti ne čini nerazumno visok u usporedbi s vrijednošću predmeta spora (vidi stavak 5. ove odluke). Na kraju, podnositelj zahtjeva nije pokazao da mu je plaćanje iznosa koji su mu nacionalni sudovi naložili platiti na ime troškova predstavljalo velik teret s obzirom na njegovu financijsku situaciju (vidi, *a contrario*, gore navedeni predmet *Cindrić i Bešlić*, stavak 109.).

15. Iz toga slijedi da je ovaj zahtjev očigledno neosnovan i mora se odbaciti u skladu s člankom 35. stavkom 4. Konvencije.

ODLUKA PERŠA protiv HRVATSKE

Iz tih razloga Sud jednoglasno

utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 31. ožujka 2022.

Liv Tigerstedt
Zamjenica tajnice

Péter Paczolay
Predsjednik

© 2022 *Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava*

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga.